

Socialism eller barbari!

REVOLUTION

Nr 3 [22] 2009

Pris: 10kr Stödpris: 20kr

VI VÄGRAR BETALA FÖR ERAN KRIS!

Ur innehållet:

- ★ **Kamp mot Sverigedemokraterna - rasister och lögnare**
- ★ **Bygg Nätverket Mot Rasism!**
- ★ **Kommunister och fildelning**
- ★ **Afghanistan under ockupation**
- ★ **Vad är ett revolutionärt program?**

redaktionen har ordet!

**Vi vägrar betala för
eran kris!**

Revolution i Strasbourg - protesterna mot NATO-toppmötet 4 april 2009

Över 640 000 arbetslösa, det är lika många som två gånger invånarantalet i Malmö. Så spår Konjunkturinstitutet att situationen kommer att vara i slutet av 2010 om den ekonomiska krisen fortsätter att utvecklas. Det finns lite som talar för motsatsen. Just nu bedriver kapitalisterna en omfattande offensiv mot arbetarklassen – här och i internationell skala. Globalt beräknas över 51 miljoner människor hamna i arbetslöshet fram till nästa år som en följd av den kapitalistiska krisen. Det är svårt att förstå omfattningen av den enorma sociala kris som den ekonomiska krisen för med sig.

Vi ungdomar står först på tur att avskedas och få våra möjligheter begränsade av kapitalisternas kris. Redan är arbetslösheten 26 procent för unga arbetare under 24 års ålder. Tillsammans med invandrare och kvinnor, som också är överrepresenterade inom lågbetalda arbeten i offentlig sektor, står vi nu inför omfattande angrepp i form av nedskärningar och jobbslakt.

Nedskärningar i kommuner och lands-ting är en direkt effekt av krisen. När kapitalisterna vägrar investera sparkas massvis med arbetare, vilket får till konsekvens att skatteintäkterna för kommunerna minskar. Eftersom borgerregeringen är fast besluten om att inte skuldsätta sig vill den låta arbetarklassen stå för dessa kostnader – genom försämrade skola, barnomsorg och vård.

Vi kan inte acceptera kapitalisternas kris. Det var inte vi som orsakade den och vi borde inte heller betala priset för den! Men för att stoppa kapitalisternas slakt på vår framtid behövs kamp. Vi får inget gratis. Bara byggandet av en revolutionär arbetarrörelse, där vi använder vår kollektiva styrka – genom strejker, ockupationer och demonstrationer – kan vi stoppa kapitalisternas angrepp och vända vårt försvar till en offensiv mot hela det kapitalistiska systemet.

Alternativet till att inte kämpa är att tillåta reaktionen växa. Samtidigt som den sittande regeringen bedriver en

arbetarfientlig politik och fortsätter att skicka tillbaka flyktingar till kriget i Irak och Afghanistan håller Sverigedemokraterna på med att intensifiera sin propaganda för att komma in i EU-parlamentet i valet den 7 juni. Nästa år hoppas partiet komma in i riksdagen.

Det här numret av REVOLUTION ägnas åt att bl.a. belysa Sverigedemokraternas rasistiska politik. Vi uppmanar också våra läsare att ansluta sig till den antirasistiska kampen genom att hjälpa till att bygga Nätverket Mot Rasism. Utöver detta skriver vi bl.a. om ockupationen av Afghanistan, om LO-ledningen och facketts roll i klasskampen och om varför den nya skollagen är dålig. Vi besvarar också frågan om vad som är ett revolutionärt program. Vi hoppas som vanligt att vår tidning ska inspirera till socialistiskt engagemang och kamp.

Trevlig röd läsning!

www.revolution.se

FULLSMOCKAD MED KOMMUNISM!

Kamp mot Sverigedemokraterna - rasister och lögnare!

Sverigedemokraterna knackar på riksdagens dörrar. Redan i juni ställer partiet upp i EU-parlamentsvalet. Sverigedemokraterna har helt klart en chans att komma in. Partiet har tålmodigt byggt upp sin organisation. Idag har man mandat i över hälften av landets kommuner. I opinionsundersökningar får man mellan 2-3 procent.

En del av partiets framgångar har berott på att man lyckats övertyga väljare om att partiet inte längre är rasistiskt. Man har arbetat mycket på att utåt framstå som rumsrent och demokratiskt. Partiet hävdar bl.a. att så många som tio procent av medlemmarna har invandrarbakgrund och partiledaren Jimmie Åkesson har sagt att partiet har nolltolerans inför rasism.

Bevis: Sverigedemokraterna är rasister! Antirasister och kommunister har länge sagt att Sverigedemokraterna ljuger. Att partiet rekryterat invandrare som agerar språkrör för partiets politik betyder inte att denna är mindre rasistisk. Invandrare kan såklart vara precis lika rasistiska som svenskar och anamma svensk herrefolkschauvinism.

Den som trodde att partiet var fritt från rasism kan också lyssna på radioprogrammet Kalibers inslag om Sverigedemokraterna. I programmet, där tre reportrar gått in i partiet för att undersöka de verkliga förhållandena, gjordes grova rasistiska utspel på så gott som varenda sammankomst. På ett möte med SD:s kommunalpolitiska grupp i Göteborg pratade man om att invandrare är "mer brottsbenägna" och att "de inte vill jobba". En SD:are, som fick medhåll av sina partikamrater, tyckte att invandrare är "väldigt råa" och "riktiga barbarer", något som de "har i ryggraden". På ett annat möte, som skulle handla om skolpolitik, hetsade medlemmar mot somalier. En medlem berättade att hans son inte fick ta hem sin somaliska kompis. "Om han hade släppt in honom skulle jag fått byta ut hela golvet", sade han till de andra förtjusning. En annan medlem jämförde afghaner och afrikaner med hundar.

Om inte detta vittnar om SD:arnas rasism så kan man fråga sig vad rasism skulle innebära. I partitoppen står det inte bättre till: På en båtresa till Tallin lyckades reportrarna spela in partitoppar som sjöng med i vit makt-låtar som bl.a. handlade om att döda judar. Alla närvarande, inklusive ledaren Jimmie Åkesson, stämde sedan upp i en sång som hyllar mordet på Olof Palme.

SD:s rasism är inget nytt. Den har varit det sammanhållande kittet sedan partiets unga dagar, då det växte fram inom högerextrema kretsar och omfattade såväl mjukisrasister i kostym som hårdföra dubbelorganiserade nazister. De senaste årens "putsning" handlar mycket om rent ytliga förändringar. Man har förvisso kapat de tätaste banden med nazistgrupper, men rasismen består.

Rasismen i Sverigedemokraternas politik

Det räcker egentligen med att kolla på den politik som Sverigedemokraterna saluför för att kunna dra slutsatsen att det handlar om ett rasistparti. Alla de problem som kapitalismen och klassamhället skapar handlar i Sverigedemokraternas värld om problem som skapats av "massinvandringen". Invandrare anses per definition vara ett problem, "för många invandrare hotar den svenska nationella identiteten". Partiet går konsekvent emot allt stöd till flyktingar och vill liksom sin danska motsvarighet Dansk Folkeparti göra det näst intill omöjligt för flyktingar att ta del av välfärden. Partiet var t.ex. anhängare av Moderaten Tobias Billströms förslag som syftade till att kriminalisera läkare som vill hjälpa papperslösa med vård.

Vill bedriva tvångsassimilationism

För de invandrare som ändå ska tas emot så vill partiet bedriva en s.k. "assimilationistisk" politik. "Assimilationism" på Sverigedemokraternas sätt handlar om att invandrare ska förvägras rätten att behålla och utveckla sitt eget språk

Jimmie Åkesson: SD:s partiledare

och kultur. På så sätt ska de bli mer svenska tänker sig SD. Den "svenska" kulturen ska samtidigt "värnas". Vad det betyder är oklart (ska vi tvingas äta mer surströmming kanske?), men Sverigedemokraterna har länge varit motståndare till sådant som partiet uppfattar som "osvenskt": alltifrån byggandet av moskéer till tvåspråksundervisning och andra åtgärder som kan vara till invandrarens fördel.

Populistiska lögnar

Partiets agitation är konsekvent byggd på populism – med meningen att locka väljare genom förenklade och i grunden falska argument. Exempelvis försöker man systematiskt få det till att invandring betyder att pensionärerna får det sämre. Man nämner då inte alla de miljarder kr som svenska storföretag och banker hävar in på arbetarklassens arbete, kapital man skulle kunna hårdbeskatta för att se till att pensionärer såväl som andra arbetare fick den välfärd vi förtjänar. Man gör det också till en "sanning" att invandring kostar en massa pengar för samhället. I själva verket utgör invandrare (oavsett vilka vi räknar in i begreppet) inte bara en stor konsumentgrupp, och därmed ett viktigt stöd för svensk kapitalism. Många invandrare utnyttjas också som billig arbetskraft av svenska kapitalister. Inom hotell- och restaurangbranschen, liksom i offentlig sektor, är invandrare

proportionellt överrepresenterade. Det är ofta invandrarkvinnor som tar hand om svenska pensionärer, torkar dem i rumpen och bryr sig om dem på andra sätt – och oftast för en skitlön som ligger under den som svenska arbetare tjänar. Om detta säger Sverigedemokraterna inte ett ord. Inte heller om alla de invandrare som efter att ha arbetat betalar skattepengar som går direkt tillbaka till bl.a. pensionärer.

Ett högerparti

Överhuvudtaget går en sak som en röd tråd genom partiets politik: Man vill absolut inte kritisera högern eller kapitalismen för några av det svenska klass-samhällets problem. I praktiken är det ett erkännande. Sverigedemokraterna må kalla sig ett mitten-parti. Synar man deras förslag på ekonomisk politik så är det tydligt att partiet för en form av borgerlig politik. I principprogrammet slås ett slag för den privata äganderätten.

Särskilt omhuldas småföretagsamhet. Partiets ekonomiska talesman Johnny Skalin har nyligen (17 april) berömt Moderatregeringens ekonomiska politik i vårbudgetten. Skalin vill liksom borgarna inte ge mer pengar till kommunerna (trots att välfärden står inför en omfattande slakt). Genom att ”begränsa invandringen” föreställer han sig istället att man ska kunna minska arbetsstyrkan till den ”faktiska” efterfrågan på jobb. Kapitalets rätt att sparka hundratusentals arbetare ifrågasätts inte, och det blir i synnerhet invandrade arbetare som ska betala för krisen.

Avslöja Sverigedemokraterna!

Det är viktigt att vi som vill stoppa framväxten av Sverigedemokraterna kan framhålla inte bara partiets rasistiska politik, utan också dess borgerliga inslag. Särskilt som partiet systematiskt försöker att rikta in sig på och vinna stöd från missnöjda socialdemokratiska

arbetarväljare. Det gör man bl.a. genom att framställa sig som dem som försvarar välfärden mot nedskräningar. Som vi sett ovan finns lite substans i detta försvar av välfärden. Synar man partiets ekonomiska politik avslöjar sig partiet istället som en fiende till arbetare och förtryckta. I själva verket gör de allt vad de kan för att utnyttja den hårdare konkurrensen om arbetena som följer med kapitalismens kris för sin egen reaktionära dagordning. Med Sverigedemokraterna vid makten kan vi räkna med mer av repressiv högerpolitik.

Kommunister måste avslöja Sverigedemokraterna lögner. Vi måste ta strid mot rasismen i alla dess former. Sverigedemokraternas politik syftar till att splittra arbetarklassens motstånd. Mot deras rasism måste vi kämpa för förenat arbetarmotstånd, oavsett hudfärg eller härkomst, mot kapitalismen och den härskande klassen.

av gunnar

kamp!

Organisera självförsvar mot fascisternas överfall!

Under mars månad genomförde fascister en rad mer eller mindre lyckade attacker mot vänsteraktivister i Stockholm, Uppsala och Knivsta. Mest uppmärksammades överfallet mot Rättvisepartiet Socialisternas (RS) kommunfullmäktigeledamot Mattias Bernhardsson, som angreps med kniv nära sitt hem i Jordbro utanför Stockholm.

Att fascisterna i Info14-nätverket och Svenska Motståndsrörelsen genomför överfall av detta slag är ingenting att förvånas över. Nazisternas själva kärnverksamhet är terrorn mot oliktänkande och detta är därmed någonting som vänstern tvingas att förhålla sig till. Den fråga vi måste ställa oss själva och anpassa vår taktik efter är: ska vi själva försvara oss mot nazisterna eller bör detta överlåtas till polisen?

Revolutionärer kan inte sätta någon som helst tillit till den borgerliga stat-

ens poliskår. I slutändan finns ju polisen till för att skydda vår klassfiende och detta grundläggande faktum kommer till uttryck i återkommande repression mot vänsterns rättigheter, ett ointresse av att skydda vänsterarrangemang och enskilda aktivister samt det faktum att poliskåren är en samlingsplats för rasistiska högerelement.

I stället måste vi bygga upp våra egna försvarsstyrkor som kan sätta hårt mot hårt när så krävs. Vänsteraktivister från alla läger måste vänja sig vid tanken på att gatukampen är en del av vår vardag och att vi kan angripas när som helst och var som helst.

Det är beklagligt att RS inte har kommit fram till liknande slutsatser. Efter överfallet på Bernhardsson talades det i Offensiv i all oändlighet om att den antifascistiska kampen måste föras med fredliga medel. Men pacifism kan i detta sammanhang inte betyda annat än

förlitan till polisen och en inbjudan till fascisterna att utplåna vår rörelse ännu en gång.

Vi kan förvänta oss en upptrappning av gatukampen under den närmaste tiden, då mobiliseringen inför 6 juni kommer igång för fullt. Fler lyckade attacker från nazisterna får betraktas som lika många politiska nederlag för vänstern.

av carlos

Var med och bygg Nätverket Mot Rasism!

REVOLUTION deltar sedan en tid tillbaka i Nätverket Mot Rasism (NMR). Vi har gått in som aktiva deltagare och kämpat för att ge NMR:s arbete en inriktning som vi tror kan innebära steg i riktning mot bygget av en antirasistisk massrörelse som också tar strid mot kapitalismen. Inför årets demonstration den 6 juni är vi med i kampanjarbetet. Detta kommer att involvera flera arbetsfält: NMR kommer att kontakta invandrarföreningar, fackliga organisationer, ungdomsgrupper, organisera skolbesök och hålla offentliga torgmöten i arbetarförorterna.

Vi kommer också att försöka bygga upp lokala mobiliseringskommittéer för NMR, kommittéer som vi hoppas kan få ett eget liv och konstituera som lokalgrupper inom nätverket. Detta vill vi göra genom kontinuerligt lokalt arbete, med offentliga möten som belyser frågor som är viktiga för invandrare och arbetare. Vi vill överhuvudtaget bygga något mer än en enskild kampanj: vi vill bygga en rörelse som kan samla kraft bland förtrycktas kamp i förorterna, på arbetsplatserna och i skolorna, en rörelse där de förtrycktas egna kämpar involveras och gör rörelsen till sin egen!

Ambitionen inför 6 juni är hög. Trots allt var förra årets 6 juni-demo en stor framgång för de antirasistiska krafterna. Då samlade vi närmare 2 000 deltagare, vilket var dubbelt så mycket som antalet deltagare i nazisternas demo. Denna blev dessutom ordentligt utbuad och häcklad av antirasister. Målet för det här årets kampanj är att bli ännu fler och att delta i aktioner som på olika sätt kan störa och försvåra för nazisterna.

Politiskt är också kampanjens budskap mycket bra. NMR syftar till att sammanföra kampen mot rasism och fascism med kampen mot högerpolitiken överhuvudtaget. I de paroller som man enats om inför årets demo riktas fokus mot såväl brunskjortorna som högerens rasistiska flyktingpolitik, högerens kvin-

Nätverket Mot Rasism 6 juni 2008

nofientliga politik, mot Sverigedemokraternas försök att komma in i EU-parlamentet och mot kapitalisternas försök att tvinga arbetare att betala för systemets kris. Det reflekterar en samstämmighet inom NMR: vi kan inte behandla kampen mot rasism som en separat fråga. Kampen måste sammanföras med kampen mot kapitalismen och det förtryck systemet skapar om vi

ska kunna gå till roten med problemet.

REVOLUTION kommer att göra sitt yttersta för att bistå framväxten av en stark antirasistisk rörelse. Där vi finns kommer vi att försöka involvera så många som möjligt i arbetet med att slå tillbaka rasism och fascism, liksom högerpolitik. Tveka inte att kontakta oss om du vill arbeta med att bygga NMR.

DEMONSTRERA 6 JUNI!

-- Slussen kl.13 --

- **Internationell solidaritet mot högern och extremhögern**
- **Inga Sverigedemokrater i EU-parlamentet!**
- **Öppna gränserna! Bekämpa den rasistiska flyktingpolitiken.**
- **Genomskåda högerens kvinnofientliga politik!**
- **Låt inte krisen splittra oss! Solidaritet mellan arbetare.**
- **Stoppa nazistmarscherna! Inga nazister på våra gator.**

Jan Björklund är igång igen med ett lagförslag med disciplinära åtgärder i skolan. Stökiga elever ska kunna stängas av i max en vecka två gånger per termin.

Borgarna gör allt för att dansa undan det grundläggande problemet med skolan idag, nämligen dess funktion förbereda barn och ungdomar att fungera i det ka-

Borgarnas skolpolitik:

Skolan kan få stänga av stökiga elever

pitalistiska samhället. Skolan ska göra eleverna till lydiga arbetare som inte ifrågasätter auktoriteter och okritiskt genomför de uppgifter de tilldelats. Alla ska tvingas, utan hänsyn till deras förutsättningar, att lära sig mekaniskt på samma sätt och komma fram till samma slutsatser.

Nu vet man mycket väl inom vetenskapen att människors inläring är varierad, olika inlärningsmetoder ger olika resultat på olika individer. Varför har man inte en individbaserad läroplan som är inriktad på den mest lämpliga inlärningsmetoden för eleven, istället för ett system där alla ska tvingas att lära sig just en metod av inläring? För det är just det som är skolans uppgift inom kapitalismen: att lära sig fungera inom de snäva ramar som används på arbetsplatsen samt att följa chefens (lärarens) order.

Det är inte konstigt att många elever ballar ur i en situation där man som elev saknar inflytande över sin inläring och straffas för att man inte av naturen är lämpad för att ta in information genom just läsning.

Utöver den rigida läroplanen plågas skolorna av ett underskott av lärare, dålig mat och väldigt begränsat självbestämmande. Studenter och elever: ta tag i eran situation, gå ihop och ställ krav på skolledningen. Vad är det som fungerar dåligt med eran skola? Antagligen är det lika dåligt på andra skolor. Organisera er och strejka om det så krävs. Använd den teknik som finns till ert förfogande, internet och alla de nätverk som finns där för att diskutera och samordna kampanjer för eran frigörelse. Visa solidaritet med era lärare som också tvingas in i denna rigida utbildningsplan. Ni har allt att vinna och bara era bojar att förlora!

av andreo

så funkar det

Arbetslösheten - en del av kapitalismen

När det kapitalistiska systemet krisar är det arbetarklassen som får ta smällen. Borgarna försöker desperat att pressa upp sina vinster genom att sparka folk – och då är det oftast ungdomar som får gå först. Ungdomar hade det redan innan finanskrisen svårt på arbetsmarknaden, med ”flexibla jobb”, det vill säga eviga provanställningar och hopp mellan bemanningsföretag och springvikariat.

Krisen och ungdomsarbetslösheten
Och arbetsmarknaden är verkligen hård

just nu, inte minst för ungdomar som kanske inte har någon tidigare yrkeserfarenhet och fastnar i ett moment 22 – man måste ha haft ett jobb för att få ett jobb. De senaste siffrorna talar om att arbetslösheten i Sverige har stigit med 3,7% på bara ett år, och antalet uppsagda eller varslade fortsätter att öka i takt med ytterligare nedläggningar av industrier och företag. I januari 2008 var 19,2 procent unga i Sverige i åldrarna 15-24 år arbetslösa. I januari i år var andelen 22,9 procent. Siffrorna är ännu värre i storstadsregioner som Stockholm. Som

alla problem i kapitalismen slår det här hårdast mot de som redan är svaga på arbetsmarknaden – unga, och bland dem kvinnor och invandrare.

Varför finns arbetslösheten?

När man lyssnar på borgerliga ”experter” är det lätt att tro att det här är något naturligt och nödvändigt – att arbetslöshet, liksom krisen, är en naturkatastrof som ingen kan göra något åt. I själva verket tjänar pamparna stort på arbetslösheten. ”Den industriella reservarmén”, som Marx beskrev de arbet-

slösa, är en absolut nödvändig del i det kapitalistiska systemet. När man har en viss procent arbetslösa ökar nämligen konkurrensen mellan arbetare om de jobb som finns – och man kan sänka lönerna. De som fortfarande har ett jobb känner pressen att prestera hårdare, jobba mer, och kan till och med gå med på lönesänkningar i hopp om att få behålla jobbet. Allt det här tjänar kapitalisterna på.

Borgarnas svar

Vad har då de vävlönade proffstyckarna i media för svar på arbetslöshetsproblemen? Det är samma visa som förut – alla de rättigheter som arbetarklassen har tillkämpat sig under åren måste röjas undan för att kapitalisterna ska ”våga” anställa folk igen. Borgarna kräver fler osäkra jobb, vill kunna sparka folk som de vill och utnyttjar den tuffa situation många ungdomar lever i till att pressa tillbaka våra rättigheter ännu mer. I vinklade undersökningar försöker man med omskrivningar som ”flexibilitet” framställa det som att ungdomar själva vill ha en osäker arbetsmarknad. Men vi vet att ”flexibilitet” alltid betyder flexibilitet för våra chefer – de ska ha makt att göra sig av med obekväma element bland arbetarna och alla ska stå med mössan i hand, tacksamma för att vi har fått äran att tjäna ihop till ännu en lyxvilla eller sportbil åt chefen.

Kommunisternas svar

Arbetslösheten alltså ingen ”naturkatastrof”. Om man ser sig omkring i samhället är det uppenbart att det finns

VARFÖR ÄR DU ARBETSLÖS?

massor av nödvändiga sysslor som behöver utföras – i skolväsendet, i vården, i infrastrukturen. Men i en kris ska det tjänas pengar, och kapitalisterna vill inte betala för sådant. REVOLUTION säger istället: bra jobb åt alla – kamp mot arbetslösheten! Om borgarna försöker lägga ned industrier som går med vinst måste arbetarna gå till handling och ockupera sina arbetsplatser. Det är arbetarna, inte chefen, som skapar alla vinster. När det gäller företag som faktiskt inte går runt kräver vi massiva samhällsprogram för att erbjuda jobb åt

alla som sägs upp. Och istället för att de som har jobb ska brytas sönder av övertid och stress kräver vi att man nu delar på jobben mellan alla arbetare – med bibehållen lön.

Kapitalismen är ett sjukt system. Så länge det finns kvar kommer vi att ha kriser och arbetslöshet. Därför kämpar REVOLUTION mot arbetslöshet, mot dåliga arbetsförhållanden – och i slutändan mot det system som upprätthåller det.

av svante

rapport

Årsmöte med REVOLUTION!

Helgen den 28-29 mars samlades medlemmar i REVOLUTION för att hålla årsmöte. Under två dagar diskuterades och debatterades alla möjliga frågor av kamrater från Stockholm och Katrineholm.

Årsmötet inleddes med en diskussion om den politiska situationen. Många medlemmar gjorde inlägg. Bl.a. påtalades problemet med den reformistiska vänstern ovilja att ta till masskamp och arbetarklassens kollektiva aktioner för att försvara oss mot borgarnas angrepp. Mycket av diskussionen handlade också

om hur vi kan agera för att främja framväxten av ett revolutionärt alternativ. Bygget av den antirasistiska rörelsen var en viktig fråga, och vi bestämde också att vi skulle delta i den demonstration som Septemberalliansen organiserar mot borgarregeringen den 16 september när riksdagen öppnar.

En engagerande diskussion/debatt gällde den om hur vi ska se på prostitution, och vilken inställning revolutionärer bör inta i förhållande till sexsäljarens kamp för att förbättra sin situation. Workshops organiserades också i argu-

mentationsteknik och debatt. Under en punkt på dagordningen diskuterades också vanliga borgarargument mot kommunismen, och våra svar på dessa. Detta kommer att resultera i en pamflett där argumenten sammanställs.

Vi diskuterade också det förslag till internationellt handlingsprogram mot krisen, som kommer att behandlas på REVOLUTION:s internationella kongress i sommar. Avslutningsvis valdes delegater till kongressen, samt tidnings- och hemsideredaktion.

av gunnar

Efter domen mot Pirate Bay:

För en socialistisk kultursyn!

De fyra åtalade i Pirate Bay-rättegången mottog i dagarna mycket hårda domar i Stockholms tingsrätt för brott mot upphovsrättslagen. Hur ställer sig revolutionärer till frågan om nedladdning av musik och film? Hur ser vi till att arbetarklassen får tillgång till kultur?

Rätten gick alltså helt på skivbolagens yrkande: De fyra åtalade dömdes till ett års fängelse vardera, samt att solidariskt betala 30 miljoner i skadestånd, en summa som motsvarar 73 kronor per nedladdad låt via Pirate Bay.

Det är uppenbart att en stor majoritet av Sveriges ungdomar är för en legalisering av fildelning, och att de allra flesta högaktingsfullt skiter i storföretagens försök att begränsa den illegala fildelningen. "Sharing is caring", är ledordet, och alla ungdomsförbunden – till och med de borgare som annars "älskar att äga" – säger sig vara för fildelning för privat bruk. I kölvattnet efter domen har också Piratpartiet växt enormt, och Ung Pirat säger sig nu vara det tredje största ungdomsförbundet.

Samtidigt ska man kanske inte dra alltför stora växlar på fildelningsrörelsen. Visst har demonstrationer arrangerats på flera platser i Sverige, och visst ko-

kar den så kallade "bloggosfären" över av ilska inlägg riktade mot upphovsrättslobbyn – men att folk vill ladda ner musik gratis behöver nödvändigtvis inte innebära ett större politiskt engagemang.

De åtalade – tre unga killar och en äldre man, Carl Lundström – framställs som unga rebeller som modigt slåss mot skivbolagsimperiet för en ny teknik. Det är en delvis sann bild. Men de drivande bakom Pirate Bay är mycket mer tekniknördar och entreprenörer än rebeller. Dagens debatt om fildelning handlar bara sekundärt om kulturpolitik och allas tillgång till kulturen, och främst om vilka tekniska lösningar kapitalismen ska använda för att distribuera t.ex. musik och film.

Det här märks i efterspelet kring Pirate Bay-domen: betaltjänster har lanserats för att komma runt IPRED-lagen, uppstickare bland internetleverantörerna, som Bahnhof, tjänar storkovan på att lova konsumenter att inte lämna ut personuppgifter till skivbolagen, och även om de större internetleverantörerna formellt är mot olaglig fildelning råder det ingen tvekan om att de också har mycket att tjäna på det – varför skulle folk annars betala för extremt snabba bredbandsabonnemang? Den här slitningen mellan olika kapitalister blir ännu mer tydlig i fall som Sony, som med ena handen (som skivbolag) försöker stoppa fildelning och med andra (som stereotillverkare) tjänar pengar på att sälja MP3-spelare som folk knappast fyller med lagligt nedladdad musik.

Vad vi ser är alltså en inomkapitalistisk tvist där somliga operatörer på marknaden tjänar på att anpassa sig till nya, mer effektiva sätt att göra affärer på och andra desperat försöker bromsa utvecklingen. Skiv- och filmindustrins motstånd mot fildelning är en bra illustra-

tion av hur kapitalismen inte längre är ett effektivt ekonomiskt system. Om man kan tjäna pengar på att med hot och tvång få folk att köpa CD-skivor istället för att ladda ned kommer man – trots att nedladdning är enklare, billigare och mer miljövänligt – att göra det.

Anledningen till att ungdomar fildelar är flera: Det har blivit allt dyrare med musik och film. En skiva kostar uppenbart 200 kronor, en summa som är stor för den student som lever på ett par tusenlappar i månaden, eller den unga arbetslösa som dessutom kämpar med hög hyra och orimliga matkostnader. En annan orsak är kommersialismens järngrepp på kulturen. Allt mer musik är likriktad, kommersiell pop och när det kommer till film kan vi välja på olika versioner av samma historia: berättelser om hur USA är världens räddare, hur poliser är smarta, vänliga och alltid löser alla brott, och så vidare. Det här är att hårdra saker lite, och slimmad pop eller storvulna actionfilmer är ju inget dåligt i sig – det är när allt som inte ser ut så trycks undan som det blir problematiskt. Då söker sig många till andra forum för att hitta musik eller film som går emot normen, för att hitta kultur som tilltalar oss mer och som vi kan relatera till.

Att debatten om fildelning till stor del handlar om olika borgerliga lösningar på frågan om upphovsrätt gör inte att vi kommunister är neutrala i frågan. Vi är för en legalisering av fildelningen, och motsätter oss domen mot Pirate Bay, oavsett om de åtalade är nyliberaler (eller, som i Carl Lundströms fall, fascister). Men kampen slutar inte där. Vad det i grunden handlar om är hur vi kan få en bättre kultur, och hur vi kan göra kulturen tillgänglig för alla.

Kulturens "kvalitet" är en fråga som i mycket avgörs av klasskampen. När borgarna dominerar samhället och media kommer vi att få många filmer och mycket musik som säger oss att allt är bra som det är, att det inte är någon mening att kämpa, att man ska nöja sig med en fylla efter arbetsveckans slut eller hoppas på den stora kärleken som

The Pirate Bay

väntar runt hörnet – och ett lyckligt liv i den borgerliga kärnfamiljen efter det. I en annan situation – en situation där arbetarklassens positioner har flyttats framåt genom kamp, kommer kulturen naturligtvis att se annorlunda ut. Och redan i dag finns ju kulturskapare från arbetarklassen som inte har glömt sina rötter.

Legaliserad fildelning är ett steg i att göra kulturen tillgänglig för flera. En lösning man kan tänka sig är en statlig, laglig nedladdningstjänst som styrs av kulturskapare själva. Men man måste också ge arbetarklassen medel åt att delta i skapandet av kulturen. Det behövs fler utrymmen för att spela musik, repa med band, spela in låtar, sätta upp teaterpjäser och liknande i arbetarområdena. Den kultur som redan skapas i dag måste också föras ut bland de som kan göra den levande – kulturskaparna måste dras upp ur elitisträsket och ta sig ut på arbetsplatserna, till skolorna

och bostadsområdena. Bara då kan bra kultur skapas.

Ett annat kulturpolitiskt krav är det på utökade bidrag till konstnärer och kulturarbetare. Den borgerliga regeringen slaktar just nu allt vad kulturpolitik heter och vill att mänskliga uttryck som sång, dans och skrivande ska vara reserverade för de som har råd, dvs. medel- och överklassen. Tvärtom säger vi att fler vanliga människor måste ges ekonomiska medel för att ägna sig åt konstnärliga uttryck. Ett sådant system skulle t.ex. kunna organiseras av kulturskaparnas egna organisationer. Borgarna kommer att svara oss att det ”inte finns pengar”, denna eviga ramsa som blivit än mer populär i kristider. Men vi – vi som minns de gångna åren av enorma vinster och massiva utbetalningar till företagsledningar, vi som ständigt skapar de rikedomar överklassen lägger beslag på – vägrar att betala för deras kris och vet att pengarna finns hos

de rika. En statlig kulturarbetarlön är möjlig, om den bekostas genom massiv beskattning av de rika.

Många unga vänder sig nu till Piratpartiet inför EU-valet och det kommande riksdagsvalet. Och visst är tillgång till kultur en viktig fråga. Men utan en socialistisk kultursyn, en bakomliggande ideologi, kommer enfrågepartier som PP aldrig att i grunden kunna förändra något. De kan pressa fram en förändring av fildelningslagar, men kapitalismen kommer så länge den får bestå att sätta upp tusen och ett nya hinder för allas tillgång till kulturen på lika villkor.

Upphovsrätten är död. Vi stödjer kampen mot de kapitalister som desperat försöker att väcka liket till liv igen. Men vi tar kampen vidare – för en socialistisk kultursyn, mot de borgare som försöker hålla kulturen ur arbetarklassens händer.

av svante

antiimperialism

Afghanistan under ockupation

I borgerlig media brukar det göras gällande att ockupationen av Afghanistan i själva verket handlar om en kamp för att försvara demokratiska rättigheter och fred. Afghanerna kan uppenbarligen inte styra över sitt eget land utan att det skulle tillbaka till barbariet, de västerländska soldaterna behövs därför på plats för att hålla eventuella talibaner på mattan och lära afghanerna civiliserade demokratiska metoder. Ungefär så tycks den svenska regeringen resonera, som för tillfället deltar med 250 soldater som samarbetar med USA:s militära ledning.

USA ville aldrig frihet

Kriget mot Afghanistan var i själva verket aldrig ett krig som syftade till att skapa frihet och jämlikhet för afghanerna. Det var ett krig som ytterst motiverades av USA:s behov av att upprätthålla starka positioner i regionen och samtidigt värna oljebolagens intressen.

Genom Afghanistan löper pipelines som transporterar olja från de centralkaukasiska republikerna (i synnerhet från Turkmenistan). Landet ligger dessutom strategiskt fördelaktigt med gränser mot såväl Iran som Pakistan.

Om någon ändå trodde att USA:s krig mot landet, som startades den 7 oktober 2001 efter 11 september-attackerna, syftade till att ge afghanerna frihet från förtryck så räcker det med att minnas hur USA agerat i Afghanistan tidigare. Exempelvis stödde USA fundamentalistiska och extremt kvinnofiendliga krafter i kampen mot Sovjets ockupation av landet på 1980-talet. Och när talibanerna kom till makten var det delvis tack vare USA. CIA stödde talibanerna från 1994, och när talibanerna slutligen erövrade Kabul 1996 finansierades denna militära operation bl.a. med 30 miljoner amerikanska dollar från UNOCAL – Union Oil Company of California.

Angreppet mot Afghanistan 2001, som lade grunden för den ockupation som fortfarande pågår, hade planerats långt tillbaka. Detaljerade planer för en invasion av landet låg på president Bush bord långt innan terrorattackerna mot World Trade Center i New York den 11 september. Med terrorattackerna som förevändning kunde Bush sedan politiskt legitimeras anfaller. Det behövdes inte ens några bevis – fortfarande finns inget som juridiskt binder den mytomspunne Osama Bin Laden, eller de talibaner som påstods skydda honom, till dådet.

Ockupationen

Ockupationen av Afghanistan har sedan den inleddes legitimerats på olika sätt. Först åberopade USA rätten till självförsvar. Bara detta är absurt. Hur kan det kallas självförsvar när världens mäktigaste militära supermakt angriper ett av jordens fattigaste och mest krigs-

drabbade länder utan att ens kunna presentera bevis för Afghanistans inblandning i 11 septemberattacken? När USA sedan installerat en allierad, oljemagnaten Hamid Karzai, som president, ordnades snabbt en formell inbjudan som tillät den amerikanska armén att stanna i landet på förfrågan från dess "suveräna" och "självständiga" regering. Den afghanska regeringen är i själva verket inte mer självständig än en hund som går i koppel. Den skulle inte överleva en dag utan USA väpnade stöd.

Mot USA:s marionettregim har motståndet rasat alltsedan kriget 2001. I nuläget genomförs bombangrepp mot regeringsbyggnader i Kabul, och i många regioner i landet har de imperialistiska styrkorna ingen kontroll. De stridande enas i kampen för ett Afghanistan fritt från imperialistiska ockupanter.

Hänsynslöst krig

I nuläget bedriver USA och dess allierade (däribland Sverige) ett hänsynslöst krig mot alla de afghaner som motsätter sig ockupationen. President Obama har snabbt visat att han står på USA-imperialismens sida i Afghanistan och har redan beordrat truppförstärkningar med 30 000 soldater. Krigets metoder är demsamma som vi har sett i Irak och andra länder som USA "civiliserat". USA bygger nya Guantanamo-liknande fångelser. På den amerikanska Bagram-basen hålls 670 fångar inspärrade under förhållanden liknande dem som existerar i Guantanamo.

USA bygger nya Guantanamo Bays - nu i Afghanistan

På slagfältet kombineras flygbombningar med naturliga räder som leder till civila dödsoffer på en daglig basis. Bara under januari detta år dödades 88 civila. Ett exempel var pojken Marjan, som den 2 januari kallblodigt sköts ned av internationella soldater efter att han råkat gå på ett "förbjudet" område. Soldaterna hade kört ett vitt fordon, klivit ur detta och skjutit Marjan, och sedan skyndat vidare. Tre dagar senare mördades åtta kvinnor, två barn och två civila män av australienska soldater i Choradistriktet i Uruzganprovinsen.

Svenska soldater mördar i Afghanistan Svenska soldater deltar också i mordandet. Ett mord som uppmärksammades var det på byledaren Matou i byn Boka i december 2005. Det beordrades av överste Bengt Sandström, och insatsen, som bestod i en attack från ett svenskt militärförband, var ett rent utrotningssuppdrag. Den mördade hade just släppts ur ett amerikanskt fångelse där han utsatts för tortyr. Anklagelserna mot honom saknade substans. Men det spelade inte så roll för överste Sandström. Som så många gånger förr under kolonialismens och imperialismens historia så har de ockuperande styrkorna sett till att överstar som Sandström, liksom de vanliga soldaterna i ockupationsstyrkorna, går under immunitet. Det betyder att de inte kan dömas av afghanska domstolar. Fallet med Bengt Sandström avskrevs rutinmässigt – av Internationella åklagarkammaren i Stockholm!

Kamp mot ockupationen!

Kommunisterna fördömer av princip ockupationen av Afghanistan. Vi kämpar för alla förtryckta nationers rätt till självständighet mot imperialistiskt förtryck. USA och dess allierade kämpar för imperialistisk överhöghet i Afghanistan – inte för demokratiska rättigheter och jämlikhet. Med imperialismens grepp intakt över Afghanistan kommer alltid en snara att dras åt kring dem som vill se verklig frigörelse från såväl imperialism som inhemska diktatorer.

Samtidigt som vi motsätter oss USA:s krigståg i Afghanistan, och erkänner afghanernas motstånd mot det som fullständigt legitimt, så har vi litet till övers för talibanerna och närbesläktade krafter. Talibanerna är reaktionära förtryckare som vill låsa in kvinnorna i hemmet och förvägra dem rätten att delta som jämlikar i samhället. De är heller inga vänner av progressiva socialistiska idéer, och det finns flera exempel på när talibaner mördat och förföljt kommunister. Vårt stöd till motståndet mot USA kan därför inte vara annat än kritiskt. Vi stödjer alla handlingar som försvagar USA:s grepp, samtidigt som vi måste betona vikten av att socialistiska krafter ställer sig i spetsen för detta motstånd. Vår solidaritet är därför i första hand en solidaritet med de arbetare, bönder, kvinnor och ungdomar som vill se ett Afghanistan fritt från imperialistiskt förtryck. Det är dessa folkliga krafter som måste ta sig ann utmaningen att kasta ut USA-imperialismen ur landet.

av gunnar

LO-ledningen:

Fackpampar och förrädare!

"Vi uppmanar arbetare att kämpa med fackföreningsledningen när det är möjligt, och mot den när det är nödvändigt" – REVOLUTIONS program

"Hans jobb är makt och korruption. Lever gott på sin provision. Ja en riktig pamp han är ej proletär. Lever lyx och borgerlig flärd. Köper allt vad han vill ha. /.../ Ja min ministerpamp, min fackpamp, min börspamp - alla galna. Styr och ställer som dom vill, gör vad dom behagar. En liten fattig man som jobbar varje dag betalar skatt till pamparnas behag, får aldrig vara med och leka." – Daniel Hedberg, Pampvälde

Inom den svenska arbetarklassen finns en stor förargelse över fackpamparnas beteende. Fackpamparna sitter i många företagsstyrelser tillsammans med kapitalister från Svenskt Näringsliv. Deras situation liknar mer direktörernas och de välbetalda politikernas än arbetarklassens. Själva menar de förstås att så är inte alls fallet och försöker så gott de kan vrida och vända på sanningen till deras fördel. Det senaste exemplet är LO-ordföranden Wanja Lundby-Wedins inblandning i AMF-skandalen. Pensionsbolaget AMFs styrelse beviljade förre vd:n Christer Elmehagen en sammanlagd lön och pensionsersättning på 104 miljoner kronor. (Källa: Aftonbladet 2009-03-21) När detta kom fram i de stora medierna var Wanja Lunby-Wedin snabbt framme och spelade bestört och anklagade Christer Elmehagen för hans höga ersättning.

Problemet är att det inte var Elmehagen som ensam bestämde hur mycket

han skulle få i lön och pension. En vds ersättningsnivåer måste nämligen godkännas av styrelsen. Det är inte vdn som själv bestämmer sin lön. Och Wanja Lunby-Wedin satt med i den styrelse som godkände Elmehagens fantasilopp! Hennes kritik av Elmehagen var alltså bara ett sätt att vifta bort fokus från hennes egen skuld. Helst vill fackpamparna nämligen att vi ska inbilla oss att de fortfarande mer är som arbetare, och inte alls sitter i några stängda sty-

"Ledarna ska regelbundet väljas av sina medlemmar och de ska kunna återkallas när som helst" – REVOLUTIONS program

relserum och förhandlar till kapitalisternas fördel.

Varför förhandlar då fackpampar som Wanja till kapitalisternas fördel? Facket toppar tjänar enorma summor på deras position som medlare mellan arbetare och kapitalister. Här är några exempel (Källa: Metro 2009-03-27): Wanja Lunby-Wedin hade under 2008 en årsinkomst på 1 117 627 kr. Från styrelseuppdrag tjänade hon 401 000 kr. Hennes fackliga månadslön låg 2008 på 59 766 kr. Sture Nordh, ordförande för TCO (Tjänstemännens Centralorganisation) hade under 2008 in årsinkomst

på 1 465 592 kr. Hans fackliga månadslön låg på 93 000 kr. Hans Tilly, ordförande för Byggnads, hade under 2008 en årsinkomst på 876 487 kr. Hans fackliga månadslön låg på 52 160 kr. Ylva Thörn, ordförande för Kommunal, hade under

2008 en årsinkomst på 1 003 323 kr och en facklig månadslön på 62 795 kr.

Fackpampar som dessa vill gärna fortsätta ha högavlönade positioner och uppmanar därför inte fackets medlemmar till självständig kamp. De har ett intresse av att vi ska inbilla oss att vi behöver dem. Därför gör de inga försök att göra facket mer radikalt. Till exem-

mot borgarnas regering trots att en sådan strejk skulle kunna avsätta borgarna redan innan nästa val.

"Ledarnas historiska lögn har härskat tuggats och spottats ut. Guldklockornas paradiset utlovas. Håll käften jobba och vet hut. Stöd du Konsum och Folksam, dröm om en salighet efter krisen. Litar du på silkesstämman - lämna viljan till den svullna grisen. Kan ni verkligen se någon i ögonen, ni som trånar efter skammens liv? Ni ler och försäkrar och skrattar men i ryggen hugger ni er smutsiga kniv. Ni är förrädare!"

– EAK, Förrädare

av juan

"Alla fackföreningsledare ska ha en lön som motsvarar medellönen hos dem de representerar" – REVOLUTIONS program

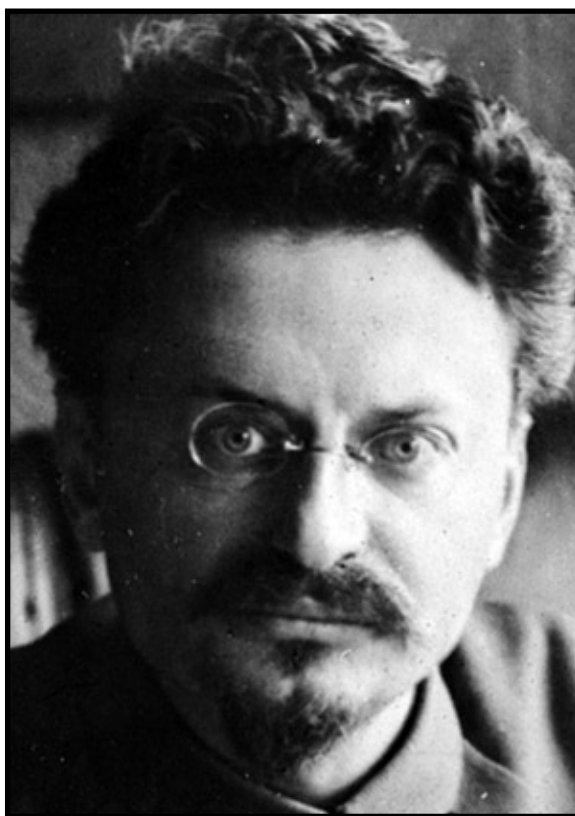
Vad är ett revolutionärt program?

- övergångsprogrammet metod

Som det kanske hörs på namnet är övergångsprogrammet något som berör övergången mellan kapitalismen och socialismen. Syftet med övergångsprogrammet är att binda samman massornas spontana kamp för förbättringar med kampen för socialismen. Den utgår ifrån konkreta krav (övergångskrav) på förbättringar, krav som oftast är svåra att uppnå under kapitalismen, t.ex. sextimmars arbetsdag med bibehållen lön eller arbetarkontroll. Dessa krav fodrar en omfattande kamp och syftet med dem är att massorna i den kampen ska övertygas om nödvändigheten att avskaffa kapitalismen. Det kan även röra sig om förslag till kampåtgärder t.ex. generalstrejk, arbetarklassens beväpning etc. Krav som arbetarkontroll och proletariats beväpning och arbetarkontroll innebär en direkt utmaning mot borgarklassens politiska, ekonomiska och militära makt. I Kommunistisk manifestet lägger Marx & Engels fram en rad åtgärdsförslag t.ex. nationalisering av produktionsmedel och banker, starkt progressiv beskattning och avskaffande av barnarbetet. De säger om dessa åtgärder att de kan tyckas vara otillräckliga men ” som under rörelsens utveckling kommer att spränga sina egna gränser och är oundvikliga som medel att omlägga hela produktionsättet”.

Fjärde internationalen ledd av Leo Trotskij antog vid sitt grundande 1938 ett övergångsprogram. Detta program skrevs i en situation där andra världskriget var nära förestående och världen hemsökt av följderna efter den ekonomiska krisen på 30-talet. Det var också en tid när stalinismen och

fascismen var betydligt större än idag så allt som står där är givetvis inte lika aktuellt idag. En fråga, som inte minst efter det kampuppsving vi sett p.g.a. alla uppsägningar i krisens efterdynningar, är frågan om fabrikskommittéer. Om dessa skriver Trotskij: ” Från den stund då fabrikskommittén framträder etableras i själva verket en MAKTUDALISM. Till själva sitt väsen är denna av övergångskaraktär, ty den innefattar två oförenliga regimer: den kapitalistiska och den proletära. Fabrikskom-

Leo trotskij: kommunistisk revolutionär

mittéernas grundläggande betydelse ligger just däri att de inleder en förrevolutionär – om inte direkt revolutionär – övergångsperiod mellan den borgerliga

och den proletära regimen”. En annan fråga som tas upp är frågan om proletariats beväpning. Man kan vänta sig att den kommer att bli mer aktuell nu när klasskampen mycket väl kan komma att skärpas. Även om det i dagsläget inte finns några arbetarmiliser så finns det exempel där arbetare tagit till visst våld i kampen - t.ex. tagit chefen som gisslan på ett flertal fabriker i Frankrike. Om arbetarklassen ska gå segrande ur den klasskamp som kan väntas så måste den beväpna sig. Det minsta ett revolutionärt socialistiskt parti kan göra är att våga säga det öppet.

Socialdemokrater och även stalinister brukar inte utgå från något övergångsprogram, utan tillämpar istället ett ”maximi-” och ett ”miniprogram”. De skiljer begränsade inomkapitalistiska krav från socialistiska krav och därmed också kampen för reformer från kampen för revolutionen. Detta passar den parlamentariska vänstern som hand i handske, de kan reducera sin kamp till kamp för begränsade reformer (om de ens gör det) genom att säga att här och nu gäller kamp för reformer (minimiprogrammet) medan kampen för socialism (maximiprogrammet) hela tiden sjukts på framtiden. Från reformistiskt håll kan det hävdas att innan revolutionen och kampen för socialismen kan bli aktuell så måste först mer grundläggande reformistiska mål uppnås (t.ex. full sysselsättning, kortare arbetsdag etc). Men det är ju just p.g.a. att kapitalismen är oförmögen att permanent uppfylla dessa krav som den socialistiska revolutionen är nödvändig och därför alltid måste vara aktuell och inte en fråga som kan skjutas på framtiden.

av johan

Feministisk klassiker: Egalias döttrar

Det är trots allt män som avlar barn, sa direktör Bram och gav sin son en tillrättavisande blick över kanten på Egal-sundsposten. Det märktes att hon hade svårt att befruska sig.-Förresten läser jag tidningen. Hon forsatte ilsket att läsa där hon hade blivit avbruten.

-Men jag vill bli sjökvinnna! Jag tar helt sonika ungen med mig, sa Petronius uppfinningsrikt.

-Och vad tror du barnets mor skulle säga? Nej, du. Det finns saker här i livet dam får finna sig i. Med tiden får du lära dig att underordna dig. Inte ens i ett demokratiskt samhälle som vårt kan alla kvinniskor ha det likadant. För det är ju så att inga riktiga män går till sjöss.

Med dessa ord inleds Egalias döttrar där den moderna tidens patriarkat har blivit utbytt mot ett matriarkat. Egalias döttrar vänder alltså, ur ett feministiskt perspektiv, upp och ner på det borgerliga samhällets normer och lagar men även på det språkbruk som vi dagligen, om än omedvetet använder. Ord som man, människor och behärska har blivit utbytta mot dam, kvinniskor och befruska.

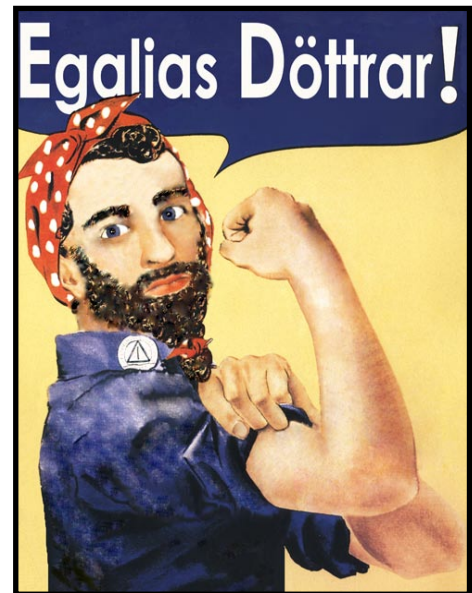
Många upplever detta som oväsentligt i.o.m. att orden för oss inte har den förtryckande innebörden och att man använder det omedveten om vad den egentliga innebörden är. Det är där som den intressanta och lite smått psykologiska aspekten kommer in i bilden: Styrs verkligen bara språket av våra tankar? Mycket tyder nämligen på att verkligheten i många fall är det motsatta: att språket styr våra tankar. Det kan låta väldigt flummigt och främmande men det är faktiskt så att språket ändå är ett forum för olika slags föreställningar som nödvändigtvis inte behöver vara förankrade i verkligheten och det måste ses som en maktfaktor.

Ju längre in i boken man kommer desto mer uppfattar man att de olika karaktärerna (kvinnliga) alla symboliserar olika slags förtryck av männen (i verkligheten: kvinnorna). Även fast

detta endast är så för att man ska få med så många olika slags kvinnoförtryck att reflektera kring så kan det ses som provocerande, någonting som boken för övrigt inte är. Och man kan se det som om feminismen gör samma fel som sina motståndare: kvinnoförtryckarna, alltså att man definierar ett kön på ett snävt sätt, efter normer och, i det här fallet, då tar för givet att alla män är förtryckare. Det finns t.o.m en del feminister som anser att bara genom att vara man i ett kvinnoförtryckande system så är man en kvinnoförtryckare. Den logiken går dock inte riktigt ihop. Majoriteten av de flesta män är ju även de förtryckta om än på andra sätt. Så om man anser att förtryckta män som är med i ett kvinnoförtryckande samhälle är kvinnoförtryckare kan man ju även säga att de kvinnor som är med i ett kvinnoförtryckande samhälle och system också är kvinnoförtryckare.

Förtrycket av kvinnan är stort och måste bekämpas men det är inte tillräckliga resonemang för att kvinnoförtrycket ska ta fokus från andra slags förtryck. Trots att boken visade på andra förtryck såsom förtrycket av hbt-personer och klassförtrycket så vände författarinnan inte på perspektiven såsom hon gjorde med könsdiskrimineringen och då undrar man, varför? Är detta ett sätt för feminismen att bagatellisera dessa förtryck? För många feminister är detta inte en medveten handling utan ett resultat av hur insnöade och trångsynta feminismen har gjort de.

Förhållandet mellan feminister och marxister tas även upp i denna bok. Huvudpersonen Petronius gifter sig nämligen med en matraxist. Boken kritik av marxismen är väldigt ytlig och lyder kortfattat så att kvinnoförtrycket är mycket större än klassförtrycket och att man därmed, i första hand, ska bekämpa kvinnoförtrycket. Man anser alltså att kvinnokampen är överordnad någon form av klasskamp. Sen anser man också att matraxister endast kämpar för arbetarens och inte kvinnans frigörelse.

Skriven av Gerd Brantenberg

Detta resonemang stärker författaren med att Matraxisten i boken är man-smisshandlare. All denna kritik står egentligen på grunden att marxister och feminister har olika uppfattningar om hur kvinnans frigörelse ska gå till. Och i.o.m att feministerna inte till fullo kan redogöra och förstå hur krossandet av kapitalismen lägger grund för kvinnans frigörelse förblir deras analyser ytliga. Tänkandet att man måste bekämpa ett förtryck i taget är väldigt begränsat och kan säkert bero på de liberala influenser som feminismen genom tiden har haft. Att se det som om man ska ta ”en kamp i taget” vittnar om att målet kanske inte är total frigörelse för de förtryckta, för det är rätt så självklart att de liberala feministerna inte vill ha klasskamp. Hela feminismens kritik av marxismen går i diskriminerande banor eftersom man anser att man till fullo endast ska bekämpa kvinnoförtrycket, detta tänkande ger bara förtryckarna ännu mer spelrum. Feminister måste börja se att alla sorters kamp mot alla sorters förtryckare går ihop. Att de förtryckta endast genom sin gemensamma tyngd kan krossa de förtryckande systemen och själva stommen i dem, systemet som organiserar förtrycket: kapitalismen. Det har vi, marxister som ståndpunkt och därför för vi fram parollerna; ingen klasskamp utan kvinnokamp och ingen kvinnokamp utan klasskamp!

av danilo

Rapport från protesterna mot NATO i Strasbourg

En delegation bestående av 5 kamrater från REVOLUTION och Arbetarmakt begav sig i början av april till Strasbourg (Frankrike) för att delta i de protester som planerades mot NATO-toppmötet.

Toppmötet hölls med anledning av den imperialistiska militäralliansens 60-årsfirande. Här samlades Obama, Merkel, Sarkozy och andra krigshetsare för att skåla för 60 år av krig och förtryck och för att planera imperialistiska strategier.

Mellan 20 - 30 000 demonstranter och aktivister samlades samtidigt i Strasbourg, Kiel och Baden Baden för att protestera mot spektaklet. I sedvanlig ordning möttes de av repression från polisens styrkor. När vi själva kom ned fick vi vänta i timmar i Baden Baden på det tåg som skulle ta oss till staden. Poliserna hade stängt av direkttågen, och vi fick byta tåg fyra gånger för att slutligen kunna komma fram. Då hade vi dessutom blivit visiterade och registrerade av tysk polis i militärgrön uniformering.

Väl framme i Strasbourg kom vi efter lång väntan till den camping där aktivister och demonstranter bodde. Poliserna hade försökt angripa lägret, vilket lett till kravaller i lägrets utkant, resandet av barrikader mm. Framme i lägret mötte vi andra kamrater. Sammanlagt var vi omkring 40 tillresta kamrater.

Debatt om demonstrationens inriktning
Innan läggdags blev det dags för planering av morgondagen. Vi informerades om situationen och planerna. De olika grupperna och organisationerna i den internationella samordningen hade precis avslutat en lång debatt om hur man skulle förhålla sig till polisens direktiv. Poliserna ville inskränka demonstrationens möjlighet att nå ut genom följande strategi: Genom att förvisa oss till ett obebott och folktomt industriområde på en av Strasbourgs öar ville man gå Sarkozy och de andra NATO-ledarnas vilja till mötes.

Debatten hade gällt hur man skulle svara på detta. Många ledande krafter var beredda att lägga sig platt på marken för polisens krav. De utgjordes av de reformistiska krafterna i det tyska vänsterpartiet DIE LINKE, det reformistiska franska kommunistpartiet och representanter för fackföreningsbyråkratin. Sådan flathet är egentligen inte något att förvänsa över: De reformistiska krafterna har länge bedrivit en politik som går ut på att antikrigsrörelsen ska underordnas de kyrkliga och småborgerliga organisationerna, som ju hoppas att de med fredliga protester ska kunna få världens härskare på bättre tankar.

En fullständig kapitulation inför polisens direktiv kunde undvikas bara genom att aktivister från de olika organisationerna i det antikapitalistiska blocket, i vilket vi själva ingick, satte sig på tvären. Beslutet som togs var att vi, om det fanns någon möjlighet,

skulle försöka bryta oss igenom avspärrningarna och ta oss in till stadskärnan trots polisförbudet.

Dags för demonstration

Dagen började med en lång marsch till samlingsplatsen för demonstrationen. Vi gick genom Strasbourgs södra förorter tillsammans med flera tusen deltagare i det som skulle bli det antikapitalistiska blocket. Vi övade på slagord och värmdes på så vis upp.

De franska slagorden som vi skanderade, bl.a. mot Sarkozy och NATO-toppmötet, har jag tyvärr inte memorerat.

Vi hann inte anlända till demonstrationens startplats innan de första molnen av tårgas lade sig över oss. Poliserna hade bestämt sig för att terrorisera oss från början till slut. Vi använde t-shirts och halsdukar indränkta i vatten för att stå emot de värsta effekterna av tårgasen, som mest irriterar ögon och näsa.

Efter att ha väntat i upp emot en timma kunde vi slutligen ta oss vidare till startplatsen. Situationen var lätt surrealistisk. Platsen bestod av en gigantisk grusplan, avskärmad från den angränsande gatan med en hög mur. Området liknade omgivningarna i de gamla Mad Max-filmerna. Bakom denna mur steg två gigantiska svarta rökpelare upp mot himlen. De kom bl.a. från ett brinnande IBIS-hotell. Rökpelarna blandades med tårgas. Enskilda tårgasgranater regnade då och då ned på vår sida av muren, vilket skapade en hel del obehag.

Stenkastande poliser

Vi lyckades aldrig ta oss igenom avspärrningarna. Vid broarna som ledde mot staden förekom konfrontationer, men de som deltog i dem var aldrig i närheten av att kunna flytta på poliserna. Väl framme vid sista bron drog sig några hundra upp mot den över bron gående tågrälsen och började därifrån kasta sten mot poliserna. De poliser som sedan tog rälsen i besittning började själva utsätta oss för samma medel. Vi hade inga sköldar, och bara ett fåtal av oss hade hjälmar. Jag såg dock inga som skadades.

Efter ytterligare en stund kunde vi slutligen bege oss tillbaka mot lägret för att utvärdera dagens händelser.

Utvärdering

Vad kan man säga om demonstrationerna i Strasbourg? Först och främst var deltagarantalet i demonstrationerna färre än väntat. Re-

Demonstranter mot NATO i Strasbourg den 4 april 2009

pressionen och skrämpropagandan från polis och borgerlig media gjorde säkert sitt. Förvisandet av den stora demonstrationen till ett obefolkat industriområde var ett stort övergrepp på de demokratiska rättigheterna. Det var också den godtyckliga behandlingen av aktivister och demonstranter vid gränskontrollerna, vilket ledde till att en del avvisades och till att andra inte kunde ta sig till protesterna i tid.

Den ekonomiska krisen betyder också att flera arbetare har svårare att delta i protesterna. Arbetare som deltagit i protester mot krisen och mot G20-toppmötet i London den gångna veckan hade också svårare att delta.

Men allt detta till trots – protesterna borde ha varit betydligt större. Betydelsen av NATOs toppmöte, som ledde till att fler trupper kommer att skickas till Afghanistan och att imperialismakten Frankrike återupptogs som medlem, kan inte underskattas.

Reformisternas förrådiska politik

Helt klart är att de reformistiska krafter som idag leder antikrigsrörelsen bär en stor del av ansvaret. Deras strategi, som går ut på att vinna den borgerliga opinionen och de mer moderata borgerliga krafterna för en ”fredligare” hållning och för ”avrustning”, underordnar systematiskt varje aktion denna utopi. De tror på fullaste allvar att borgarpresen ska ställa sig på vår sida, bara protesterna är fredliga nog. Därför värjer de sig mot öppen solidaritet med motståndet mot imperialismens ockupationer (som i Irak och Afghanistan). De vågar inte heller tänka tanken på att börja argumentera för strejker

och blockader mot krigsansträngningarna i de imperialistiska länderna. Och de vill inte heller på allvar försöka stoppa härskarnas toppmöten. Då de ställs inför en situation som den i Strasbourg blir svaret därför en halvhjärtad mobilisering. Inför polisrepression på den här nivån retirerar de – ett uttryck för deras vilja att till varje pris undvika konfrontationen med den borgerliga statsapparaten.

Anarkismen är inget alternativ

Händelserna i Strasbourg visade också på hopplösheten i de anarkistiska och autonoma krafternas taktik. Dessa krafter struntar i uppgiften att konfrontera de nuvarande reformistiska ledarna och hoppas istället att de med olika mindre aktioner ska kunna tända rörelsens revolutionära gnista. Detta är en illusion. I förlängningen betyder det att de drivs till att ersätta sin egen oförmåga att konfrontera den stat de så djupt hatar med aktioner på sidan om, som må vara aldrig så spektakulära – men trots detta fullständigt otillräckliga.

I Strasbourg var också en del av uttrycken för främst anarkisternas s.k. ”militans” slående i sin dumhet och kontraproduktivitet (de motverkar alltså sina syften och för kampen bakåt). Det nämnda IBIS-hotellet, som ju knappast inhyser några välbeställda toppmötesdeltagare utan snarare är ett billigt knegarhotell, brändes ned till grunden. Till detta kan läggas vandaliseringen av åtminstone en kyrka, uppeldandet av parkerade privatbilar i förorterna och trashingen av busshållplatser. I industriområdet där marschen hölls vandaliserades åtminstone en fabrik.

Om anarkisterna tror att sådana aktioner ska

”tända radikalismen”, eller leda till att de får arbetarklassens sympatier, har de så klart fel. Det är ett i grunden individualistiskt utagerande som misstror den kollektiva militans som bara arbetarklassen kan erbjuda. Deras aktioner får motsatt effekt: de resulterar endast i att många vanliga människor drivs till att sympatisera med polisens repression.

Avslutningsvis

Strasbourg var alltså inte precis den största framgången vi sett för den internationella antikrigsrörelsen. Dock var det en demonstration som bjöd på många lärdomar som vi måste ta tillvara på inför kommande protester. Vi som kom från Sverige fick också ett tillfälle att bekanta oss med flera nya tyska kamrater, och tillfälle att umgås med dem vi kände sedan tidigare. För dem av oss som deltog i en internationell massdemonstration för första gången var det en spännande upplevelse. Det visade att det finns en levande internationell rörelse med potential till förändring. Bara det är en nyttig upplevelse för aktivister i Sverige, ett land som för tillfället präglas av en låg nivå på klasskampen och lite sammanblandning med radikallare krafter i andra länder.

Den sista kvällen i Strasbourg avslutades på ett konsertområde i närheten av campingen med riktigt bra band (en skön blandning av funk och ska) och god kall tysk öl. Efter att dagen därpå ha bekantat oss med såväl kaxiga franska snutar (som snodde våra banderoller, flaggor och en hel del politiskt material) besökte vi slutligen den tyska mycket vackra staden Freiburg där vi spenderade sista kvällen innan återresan till Sverige med REVO-medlemmar på orten.

filmrecension

Sevärd film: Die Welle [Vågen]

Skulle Hitler ha lyckats idag? Det är vag gymnasieläraren Reiner frågar sej själv, hans klass tror inte att något liknande skulle kunna hända i Tyskland igen. Självt är Reiner tveksam och påbörjar ett experiment med klassen. Under den närmaste veckan börjar han köra med en hård disciplin mot eleverna, som inte kan kallas annat än fascistiskt.

Detta får dock en oanad effekt på eleverna, dom får en helt annan sammanhållning till varann, och dom som inte anpassar sej blir utfrysade. Klassen börjar kalla sej Die Welle, vågen sprider sej snart utanför klassen till andra elever. Sammanhållningen inom gruppen blir ex-

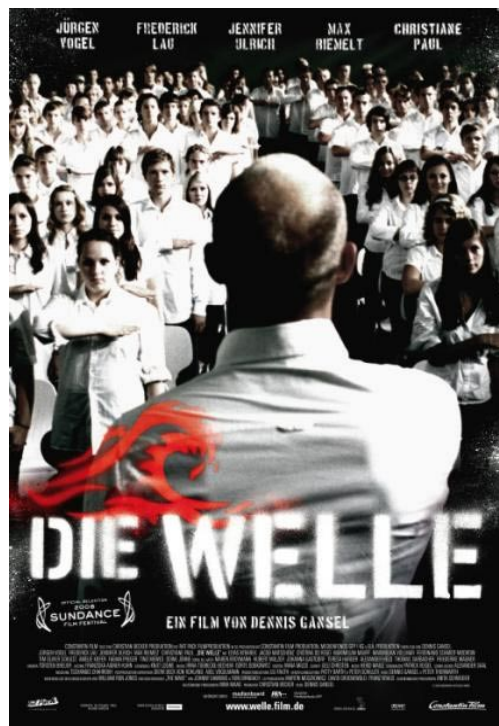
trem och kamratskapet oerhört hög, det är verkligen en för alla alla för en som gäller. Men man får inte låta sej luras utav dom till synes positiva sidorna, för individualiteten försvinner och alla börjar bete sen som en enhet, och dom som står utanför, blir totalt utfrysade.

I slutet inser Reiner att hans experiment har gått för långt, och det avslutas på ett brutalt sett!

Die Welle är baserad på en verklig händelse, enligt mej är det också anledningen till varför den blir så brutal. Detta är en klart måste se film, en film som utan tvekan mäter sej med American History X.

av tedde

av gunnar

GLOBAL REVOLUTION GATHERING

Ett internationellt sommarläger för revolutionärt sinnad ungdom.

6 - 9 augusti 2009 i Tyskland

REVOLUTION GLOBAL GATHERING 2009 är ett internationellt sommarläger för ungdomar som vill bekämpa kapitalismen. Ungdomar från hela världen kommer att diskutera idéer, utbyta erfarenheter, planera för aktioner och givetvis festa tills sent! Lägret kommer att hållas i Tyskland. För mer information och för att boka en plats, kontakta oss på: info@revolution.se, eller ring 0739761410.

utsugning • diskriminering • fattigdom • sexism • krig
• kapitalistiska politiker • rasism • polis • storföretag •
miljöförstöring • Fredrik Reinfeldt • förtryck • homofobi
• tredje världens skuldbörda • arbetslöshet • konservativ
högermoral • dyr kollektivtrafik • dyra bostäder • skräp-
jobb • imperialism • sweatshops • fascism • folkpartiet
KAPITALISM??

Gå med i REVOLUTION och få motgiftet!
Hör av dig till oss så berättar vi hur du kan
organisera dig:

info@revolution.se

0739 76 14 10

WWW.

REVOLUTION

.se

VAD VI STÅR FÖR:

Vi vill bygga en socialistisk massrörelse och störta kapitalismen. Vi mot-sätter oss kapitalismen och de krig, misär och förtryck den skapar.

Vi bekämpar varje form av diskriminering och förtryck såsom rasism, könsförtryck, sexualitets- eller nationalitetsförtryck.

Kapitalismen är ett globalt system, så vi måste bekämpa det på internationell nivå. Vi vill spränga gränserna som delar länderna och gå i riktning mot en verkligt förenad global mänsklighet utan trångsynthet, krig och klassuppdelning. Vi står sida vid sida med våra systrar och bröder som kämpar i tredje världen för att slå sig fria från miljardskulderna, från IMF, WTO och NATO.

Vi är socialister – vi vill avskaffa kapitalismen och ersätta den med en planerad ekonomi. Men vi tror inte att den kapitalistiska eliten kommer tillåta att vi röstar bort deras rikedomar och privilegier. Vi tror att det kommer att krävas kraft för att ta makten från de få för att ge till de många – detta betyder revolution!

REVOLUTION vill att unga deltar i radikal politik själva. Unga människor kan vara väldigt radikala och militanta, det bevisade antikrigsrörelsen och det visar den antifascistiska kampen idag. Ungdomar borde ta del i den rörelse som kommer att forma kampen för framtiden.

Vi tror att en massrörelse måste vara baserad på stödet från majoriteten av folket – arbetarklassen. Det är arbetarklassen som producerar rikedomarna i detta samhälle. Arbetarklassen har inget intresse av att behålla kapitalismen. Bara arbetarklassen har makten, styrkan och de traditioner av organisering som behövs för att krossa detta ruttnande system.

GÅ MED OSS!

medlem@revolution.se